

Па завързалъ, пожълтѣлъ,
минали се нощи,
баба спѣла още.

Чакъ кога се залѣти,
слънце я напече,
баба мръдна вече...

И отъ дългия си сънъ
ей че се събуди,
гледа и се чуди.

„Божке, че какво е туй? —
колко ли съмъ спала,
та не съмъ разбрала?

Фтасалъ райкиниятъ бобъ,
фтасалъ и жълтѣ,
па ми се и смѣе.

Чакай да ти кажа азъ,
зеръ съмъ огладняла,
като съмъ поспала...”

Стъкна огънь изведнажъ
въ близката горица,
и свари чорбица...

И. Стубель

ПАТИЛАНСКО УЧИЛИЩЕ

ПИСМО ОТЪ ПАТИЛАНЧА ДАНЧА ДО СМѢХУРКА

Драги ми Смѣхурко,
Лѣтото се мина. Септемврий
пристигна. Въ училище тръгна
моята дружина. И въ класъ, и
по двора веселъ шумъ се вдигна.

Единъ день азъ казахъ на
моитѣ хора:

— Патиланци вѣрни! Наши
тѣ другари въ училище ходятъ,
за да се научатъ да четатъ, да
пишатъ, глави да напълнятъ съ
познания разни. Умътъ си раз-
виватъ. Това не отричамъ. Но,
за съжалене, сърдцата имъ
волни все оставатъ празни.
Една свѣтла мисль душата ми
блазни — ние да откриемъ учи-
лище ново. Да прогърми въ
него патиланско слово! Веселъ
смѣхъ и пѣсни! И игри, и смѣш-
ки! Лудории волни и шеги чу-

десни. Мало и голѣмо тамо да
изпитва радости младежки!

— Добре си намислилъ, па-
тиланчо Данчо! — обади се
Дана. — Азъ редомъ съсъ тебе
учителка мога по смѣха да стана.

После се обади патиланчо
Панчо:

— Азъ пѣкъ ще ги уча какъ
се пушатъ смѣшки и какъ се
устройватъ игритѣ лудешки.

— Азъ пѣкъ ще имъ кажа, какъ
съ радостъ се срѣщатъ глъчки
и несрети, — намѣси се Ганчо.

— Азъ ще ги науча, какъ се
съчиняватъ весели куплети, —
обади се Гана.

— Азъ искамъ звѣнеца всѣ-
ки день да бия! — изпѣчи се
Панчо.

— Тазъ работа лека на менъ